

ŞİMDİ KARDEŞLİK ZAMANI

Bizler Müslümanlar olarak kardeşliği Resul-I Ekrem Efendimizden öğrendik. O bize kardeşliğin sadece bir retorik, bir söylem ve bir edebiyat olmadığını öğretti. Doğulu-Batılı, Arap-Acem, Türk-Kürt, kadın-erkek, zengin-fakir, şehirli-köylü, işçi-memur, eğitilmiş-eğitimsiz, kariyerli- kariyersiz gibi yapay tüm ayrımları, iman kardeşliğinin potasında eritmeyi bize o öğretti. İnsanlık onunla vardı hakikî kardeşliğin tadına... O bize kardeşi kardeşe bağlayan en yüce değerini sadece sevgi, ilgi ve muhabbet değil; aynı zamanda bir hak olduğunu bildirdi. Ona göre müminler birbirine hak bağı ile bağlıdır. Hak bağının kurucusu ise bizzat Cenab-ı Hakk'ın kendisidir. Nitekim ayette “Hep birlikte Allah'ın ipine (Kur'an'a) sınıksız sarılın. Parçalanıp bölünmeyin. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani sizler birbirinize düşmanlar idiniz de o, kalplerinizi birleştirmişti. İşte onun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz.” (Âl-i İmran, 103) buyrulmuştur.

Bu konuyu ısrarla gündeme getirmemizin iki önemli sebebi vardır: Biri, insanları kardeşliğe mani olacak duygu ve yönelişlerden arındırmaya çalışmak; diğeri insanlarda kardeşliği yüreklerde pekiştirecek hususiyetleri inşa etmeye yönelmektir. Asıl amacımız kardeşliği bir söylem, bir retorik ve bir edebiyat konusundan çıkararak bir ahlâk ve hukuk konusu hâline getirmektir.

Bugün İslâm coğrafyasının bir ilim ve medeniyet coğrafyasından bir zulüm ve mazlûmiyet coğrafyasına dönüşmesinin en büyük sebebi, kardeşlik ahlâkı ve kardeşlik hukuku ihlâlidir. Oysa kardeşlik hukukunun çiğnendiği bir Müslüman dünyayı, kardeşlik ahlâkının zedelendiği bir İslâm dünyasını Yüce Rabbimiz ateş dolu bir çukurun kenarında yaşamak olarak değerlendirmiştir. Böyle bir yaşam her an ateş dolu çukura düşme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bu tehlikeden kurtulmanın yolu, her şeyden önce müminlerin kardeşliğinden geçmektedir. Bunun için kalpler arasında ülfetin sağlanması ve Cenab-ı Hakk'ın nimeti sayesinde kardeşler olduğumuzu bir kere daha hatırlamamız gerekmektedir. Çünkü bizim kardeşliğimiz Yüce Allah'ın bize en büyük lütfu, ikramı, ihsanı ve nimetidir.

İslâm kardeşliği soy, sop, ırk, renk, dil, bölge ve asabiyet temelinde bir kardeşlik değildir. Menfaat temelinde bir kardeşlik hiç değildir. Yüce değerler ve yüksek idealler etrafında bir kardeşliktir. İman ve takva ekseninde bir kardeşliktir. Yüce Rabbimizin ifadesiyle “Müminler ancak kardeşlerdir.” (Hucurat 10).

Bir mezhebe, bir meşrebe, bir ideolojiye olan aidiyet ve mensubiyeti bizi asıl kardeş kılan İslâm'a olan mensubiyetin önüne geçirme hareketlerinin, İslâm coğrafyasında yaygınlaşması kardeşliği yeniden inşa etmek için seferber olmamızı gerektirmektedir. Öyle ki Allah yolunda hizmet için meydana gelmiş birlikteliklerde dahi kardeşlik ahlâkı ve hukuku zaman zaman göz ardı ediliyor. Rahmet-i ilâhiyi bile kıskanarak birbirinin cennetinin yolunu kesmeye çalışan kardeşlerin sayısı çoğalıyor. Kibir, buğz, öne geçme, riyaset, gıybet gibi yürekleri kemiren ve ihlası eriten duygular, insanların içinde kol gezip bulunduğu bütün güzellikleri talan ediyor.

Evet, biz Müslümanlar için daima bir geçici ve küçük; bir de kalıcı ve büyük aidiyet ve mensubiyetlerimiz olmuştur. Bir aileye, bir ırka, bir gruba, bir mezhebe, bir meşrebe, bir cemaate, bir ideolojiye olan intisabımız ve mensubiyetimiz geçici, küçük mensubiyetlerimizdir. Asıl büyük aidiyet ve mensubiyetimiz, İslâm ailesine olan mensubiyetimizdir. Önemli olan şairin “İntisâbım tâ ezeldendir Cenâb-ı Ahmed’e” dediği gibi Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa’ya (sas) olan intisabımızdır. Tarih boyunca Müslümanlar için en büyük tehlike, küçük mensubiyetleri kimliğe dönüştürerek bu büyük mensubiyetin önüne geçirmeye kalkışmak olmuştur. Irkçılık, mezhepçilik, meşrepçilik ve cemaatçılık üzerinden kardeşlik hukukunu çiğnemek ve bizi kardeş kılan değerleri yok saymak, aslında Peygamber Efendimize olan intisabımızı hep gölgeleye gelmiştir.